

Arrest

nr. 232 784 van 18 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 21 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De niet betwiste gegevens van de zaak worden in de nota als volgt weergegeven: “Op 09.12.2010 dienden verzoekers, samen met hun twee minderjarige kinderen, een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 31.05.2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire beschermingsstatus. Op 18.08.2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissingen van het CGVS. Op 07.09.2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker opgesteld ten aanzien van verzoekers (bijlage

13quinquies). Op 22.09.2011 dienden verzoekers een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 06.10.2011 nam DVZ een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Op 09.02.2012 dienden verzoekers een tweede volgende verzoek om internationale bescherming in. Op 13.02.2012 nam DVZ een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Op 09.01.2013 dienden verzoekers een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 15.01.2013 nam DVZ een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Op 11.07.2013 dienden verzoekers een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 03.09.2013 namen verzoekers afstand van hun asielaanvraag. Op 24.04.2014 werd door de politie van Verviers een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten aanzien van verzoekster wegens illegaal verblijf. Op dezelfde dag werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Hiertegen diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 210.120 van 27.09.2018 werd het beroep verworpen. Op 12.09.2016 dienden verzoekers, samen met haar 4 minderjarige kinderen, een aanvraag om toegang tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 13.04.2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Er werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 21.04.2017 betekend aan verzoekers. Op 22.01.2018 dienden verzoekers een vijfde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 08.06.2018 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid asielaanvraag inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Op 26.08.2018 werd voorgaande beslissing ingetrokken. Op 28.06.2018 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid asielaanvraag inzake het verzoek om internationale bescherming van beiden verzoekers. Op 14.11.2018 werden de weigeringsbeslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Op 19 september 2019 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer

naam : U. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Beograd

nationaliteit : Servië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 06/11/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/12/2010; 22/09/2011; 09/02/2012; 09/01/2013; 11/07/2013 en 22/01/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.“

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : D. (...) + 4 kinderen: D., S. (...) (...); D., S. (...) (...);

D., V. (...) (...); D., V. (...) (...)

voornaam : H. (...)

geboortedatum : X

geboorteplaats : Krnjaca

nationaliteit : Servië het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 08/01/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/01/2013 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/12/2010; 22/09/2011; 09/02/2012; 09/01/2013; 11/07/2013 en 22/01/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Schending van artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen. Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers betreffen een Rom-familie afkomstig uit Servië. Verzoekers hebben in België asiel aangevraagd. Deze asielaanvraag werd evenwel geweigerd. Eveneens hun medische regularisatieaanvraag werd geweigerd. Momenteel worden verzoekers in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers benadrukken evenwel dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst.

Kwetsbaarheid van Romakinderen

Uit het ERRC-onderzoek bleek dat vooral Romakinderen bijzonder kwetsbaar zijn voor mensenhandel. De belangrijkste factoren die kinderen kwetsbaarder maken voor mensenhandel zijn onder meer huiselijk geweld, plaatsing in een instelling of het af haken op school. Hoewel heel wat in het kader van

de studie bevraagde Romaslachtoffers van mensenhandel slechts vage informatie gaven over de leeftijd waarop ze in de uitbuitingssituatie zijn terechtgekomen die tot mensenhandel heeft geleid, bleek dat 7 van de 37 jongeren op het ogenblik van de feiten duidelijk minderjarig waren. Ze waren tussen de 15 en 17 jaar en allemaal slachtoffer van seksuele uitbuiting voor commerciële doeleinden, met uitzondering van een van hen, die het slachtoffer was van seksuele uitbuiting voor niet- commerciële doeleinden en huishoudhulp. De grote meerderheid van de bevraagde personen was amper ouder dan 18 of net 20 geworden.

Conclusie

Officiële gegevens over het reële aantal Roma dat het slachtoffer van mensenhandel is, bestaan er niet. Toch is de kans groot dat Roma door hun sociale en economische uitsluiting en door de diep verankerde discriminatie, slachtoffer van mensenhandel worden. Genderdiscriminatie maakt Romavrouwen nog kwetsbaarder: van de tijdens het ERRC-onderzoek bevraagde slachtoffers van mensenhandel, waren de Romavrouwen het sterkst vertegenwoordigd, ongeacht het doeleinde van de mensenhandel. De enige uitzondering was mensenhandel met het oog op economische uitbuiting. Ook Romakinderen worden als bijzonder kwetsbaar voor mensenhandel beschouwd, met 20% van de in het kader van de studie bevraagde personen die op het ogenblik van de mensenhandel minderjarig was. Ondanks schattingen die gewag maken van een oververtegenwoordiging van Roma als slachtoffers van mensenhandel, worden in geen van die landen gegevens ingezameld over de etnische afstamming van de daders of slachtoffers van mensenhandel. Dat ondermijnt duidelijk de efficiëntie van de inspanningen om mensenhandel te bestrijden en een beleid te voeren. Heel wat factoren bepalen in welke mate personen al dan niet kwetsbaar zijn voor mensenhandel en veel daarvan zijn te wijten aan falende nationale sociaalezekerheidssystemen. Het ERRC-onderzoek heeft geen significante verschillen blootgelegd tussen de algemeen bekende kwetsbaarheidsfactoren en de kwetsbaarheidsfactoren binnen de Romagemeenschap; evenmin bestaat er zoiets als een 'Romakwetsbaarheidsfactor' en er zijn ook geen aanwijzingen dat mensenhandel inherent is aan de Romacultuur. De impact van wijdverspreide vooroordelen, discriminatie, armoede en sociale uitsluiting (inclusief tekort aan werkgelegenheid en woekerpraktijken), discriminatie op basis van etnische afstamming of gender, lage scholingsgraad, opgroeien in instellingen, huiselijk geweld en drugsgebruik zijn de belangrijkste factoren die Roma kwetsbaarder maken voor mensenhandel. (Externe bijdrage: Breek de stilte: mensenhandel in Romagemeenschappen) Deze tekst stelt duidelijk dat de positie van Roms in Servië zorgwekkend is en dat de Belgische overheid hier best rekening mee zou moeten houden. Het blijkt ook dat Roms vaak het slachtoffer van discriminatie van nationale overheden en politie en dit resulteert in een vertrouwensbreuk, dat daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivering verschaft omtrent het feit waarom DVZ een bevel heeft verschaft aan verzoekers, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de situatie van Roms in Servië. Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partijen vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.). In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekers ooit een medische regularisatieaanvraag hebben ingediend.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partijen de schending aanvoeren, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande

rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hun toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissingen zijn afdoende met redenen omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten de verzoekende partijen toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) werden betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juni 2018 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag heeft genomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen. De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid.

Het onderzoek van de herhaalde verzoeken om internationale bescherming hield een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Tevens werd nagegaan of de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 17 februari 2009; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven als deze die werden aangebracht bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 juni 2018 ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot "*niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*" heeft genomen. Het beroep tegen de weigeringsbeslissingen werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met arrest nr. 211 983 van 6 november 2018.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC